van zijn vriend nog op tafel liggen en hij maakte zich een verwijt dien nog niet gelezen te hebben. Het waren hartelijke woorden, zooals hij verwacht had, ook een uitnoodiging en een dringend verzoek toch spoedig te schrijven wat bijgaande brief inhield. Dadelijk zette zich Versey tot antwoorden en voegde erbij dat hij thans van de hartelijke uitnoodiging nog geen gebruik mocht maken. . . . misschien later.

Een lange, spannende week volgde. Een week gedurende welke Versey's patroon herhaaldelijk aanleiding vond gegronde aanmerking op het werk van zijn bediende te maken. En met alle wilskracht die in hem was trachtte Versey zijn gedachten te bepalen bij zijn kantoorwerk, doch het volgend oogenblik zag hij weer zichzelf in de donkere loge en moest er gehaald worden, telkens weer, voor een geestdriftig publiek, dat den schrijver voor het voetlicht wenschte, den schrijver van „Het donkere Pad".

Aan het einde der week was er weer een brief van de „Royal Comedy Association". Versey was niet in staat hem dadelijk te openen. Zijn manuscript had men dus gehouden, schoot hem door het brein. Deze brief zou over zijn toekomst beslissen. Waarom opende hij hem dan niet en bleef er maar op staren? Met één ruk was het couvert geopend en daarna danste Versey als een waanzinnige de kamer rond, den brief in de hand. Tachtig pond bood men hem, tachtig pond! Of hij 't accepteerde, vroeg de directie, en in dat geval zou men een persoonlijk bezoek op prijs stellen. Dadelijk ging hij er heen, onmiddellijk, dacht Versey. Doch toen zijn eerste opgewondenheid bedaarde herinnerde hij zich dat het acht uur in den avond was en men op zulk een tijd gewoonlijk niet meer op kantoor is. Welvoeglijkheidshalve kon hij ook niet vóór morgenmiddag gaan. Hij kon dan morgenochtend zijn patroon zeggen dat hij niet meer komen kon. Het was misschien niet geheel in orde wat de opzeggingstermijn betrof, maar dàt soort werk zou hij nu onmogelijk meer kunnen doen.

Versey's patroon stemde er in toe, dat zijn employé onmiddellijk vertrok.

„U hebt een helder verstand, Mr. Versey, maar voor dit soort werk is U in 't geheel niet geschikt. U moet U een anderen werkkring scheppen."

„Ik zal beproeven dat te doen, Sir," antwoordde Versey, „en ik mag niet nalaten U te danken voor het geduld dat U, speciaal de laatste week, met mij gehad heeft."

Toen nam Versey afscheid en ging hij trachten, zooals hij zeide „zich een anderen werkkring te scheppen."

Hij begaf zich naar de schouwburg-directie.

***

„Tachtig pond, Berford, tachtig pond!" riep Versey, „en alle verdere kosten voor hun rekening. Ze nemen het dadelijk in studie en over drie weken de eerste opvoering! Is 't niet prachtig?"

„'t Is mooi, dat ze het nog zoo vlug in studie nemen, maar dat komt natuurlijk met hun voorraad kopij zoo uit," antwoordde Berford kalm, „en bovendien vind ik tachtig pond niet zoo vreeselijk royaal betaald," voegde hij er bij.

„Maar kerel, tachtig pond! Maar neen," zei Versey vroolijk, „voor jou is het ook niets."

„En bovendien," vervolgde Berford voorzichtig, „moet je nog afwachten of het er in gaat."

„Ja, dat is zoo," zei Versey, eenigszins bekoeld. Versey had de herhaalde uitnoodiging van zijn vriend thans aangenomen en woonde geregeld de repetities van zijn werk bij. Hij had zijn vriend Berford vormelijk aan den directeur voorgesteld.

In de drie weken, die aan de voorstelling voorafgingen wisselden Versey's stemmingen voortdurend af. Soms was het noodig dat Berford hem kalmeerde, dan weer sprak hij hem moed in. Dit laatste vooral was op den avond, dat beiden zich tot bijwoning der eerste voorstelling naar den schouwburg begaven, zeer noodig. Versey was in zeer pessimistische stemming en geloofde niet, dat het stuk het zou doen.

Na het eerste bedrijf geloofde hij dit nòg niet. Het applaus van het zeer talrijk opgekomen publiek was matig en, ofschoon er éénmaal gehaald werd, was dit niet noodig.

„Er valt nog niets te zeggen," merkte de directeur kalmeerend op, toen hij de loge binnentrad. „Ik heb vaak gezien, dat de laatste bedrijven het doen."

Ook met „Het donkere pad" bleek dit het geval. Na het tweede bedrijf was er belangstelling en het was noodig dat er gehaald werd, twee maal zelfs. Aan het slot van het derde en vierde bedrijf was er een storm van toejuiching en na het laatste en vijfde bedrijf werd het tooneel verwezenlijkt, dat Versey in zijn stoutste droomen gedurende de laatste week op het advocaten-kantoor gezien had. Hij wàs thans in de donkere loge en er moest gehaald worden telkens weer en hoor, daar riep het publiek om den schrijver. Daar werd de deur der loge opengeworpen en opgewonden kwam de directeur binnen.

„De schrijver, Mr. Versey, de schrijver," riep hij.

En met geweld moest Versey door den directeur en zijn vriend op het tooneel gebracht worden. Hij boog en boog nogmaals en hij zag niets dan een warrelende menschenmassa, die hem blijkbaar huldigde. Hij zag alles door een floers, want tranen verduisterden zijn oogen.

„En, Mr. Versey," zei de directeur, toen hij na afloop der voorstelling Versey en Berford op een extra fijne flesch had genoodigd, „mogen wij ons voor Uw tweede werk ten zeerste aanbevelen?

Ik veronderstel tenminste dat U iets onder handen heeft? En mogen wij Uw adres, Uw vast adres noteeren?"

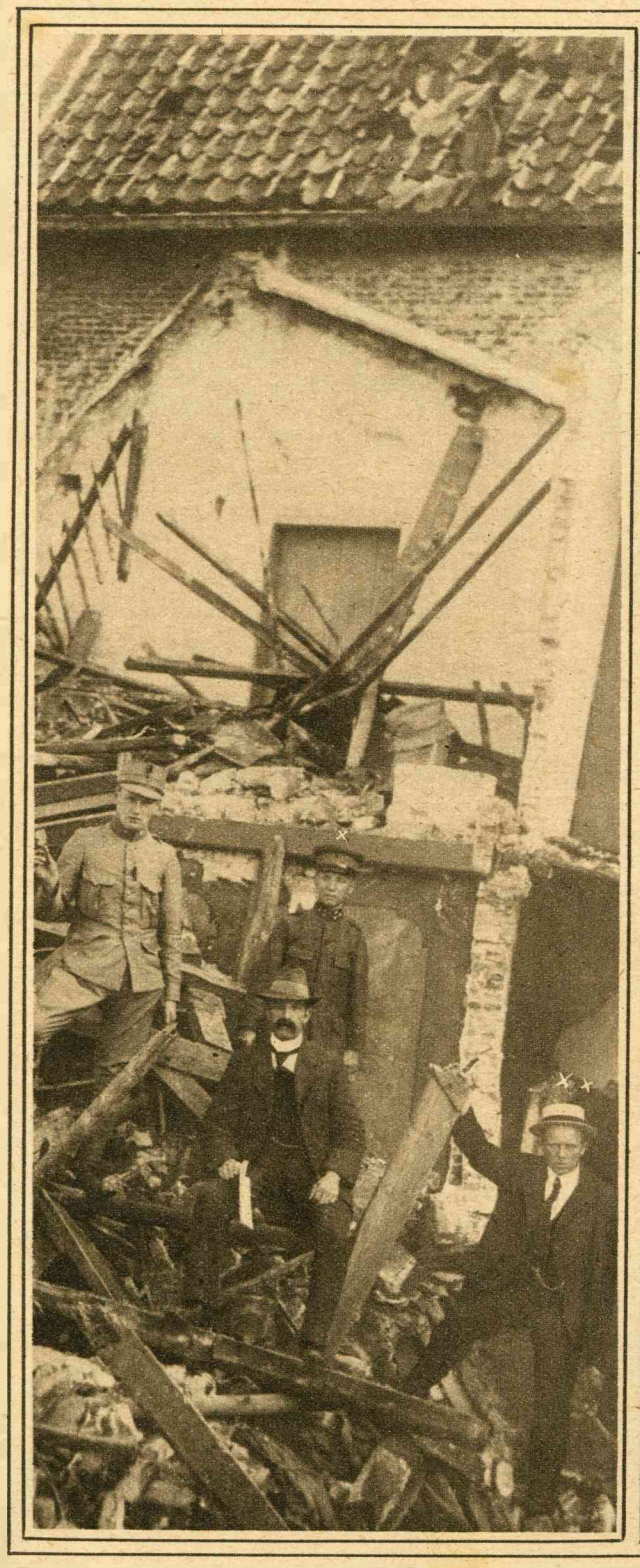
„Ja, mijn tweede werk," antwoordde Versey peinzend, „ik heb het nog niet in directen zin onder handen, maar spoedig begin ik er aan en mijn adres. . . ."

„Is voorloopig bij mij," viel Berford in.

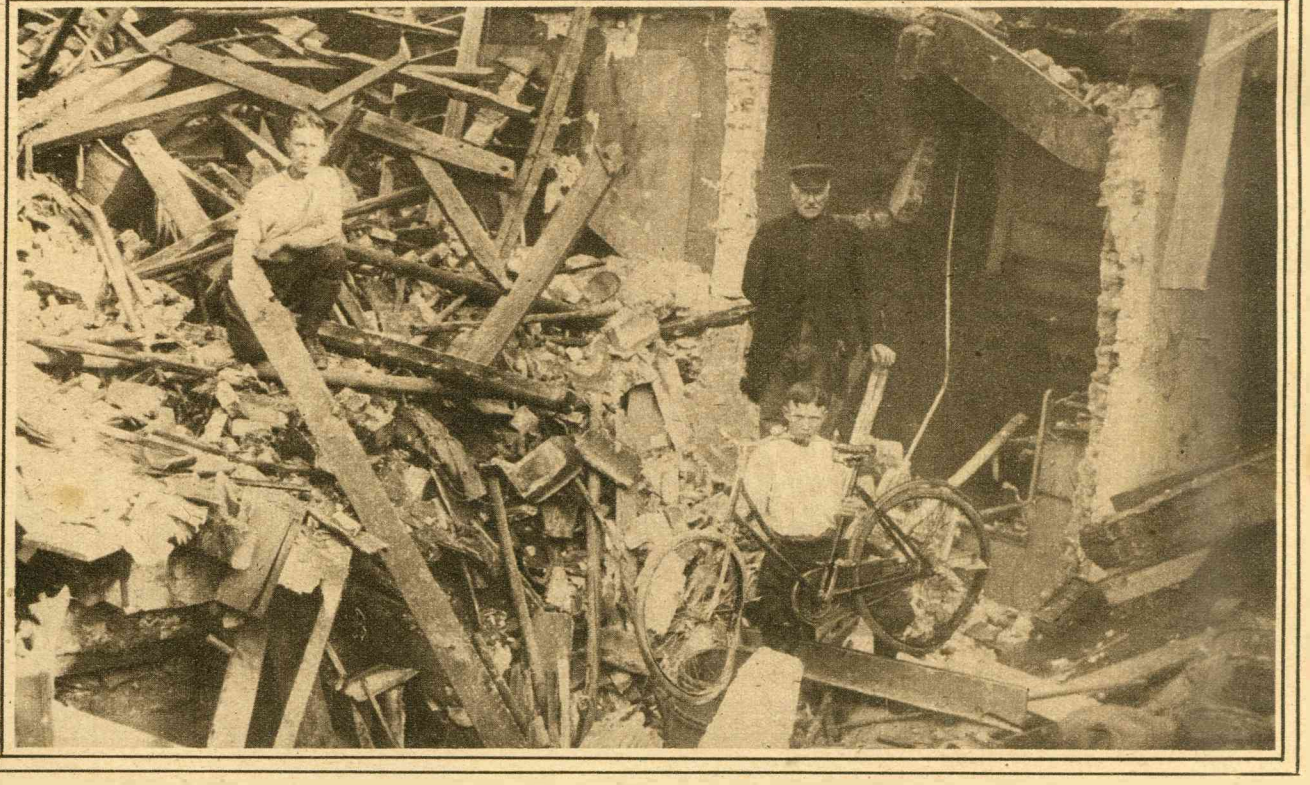
„Dank je, Berford," zei Versey op weg naar huis, „dank je voor je bereidwilligheid dat je mij weer een poosje bij je wilt hebben voor de gelegenheid, die je me schenkt mijn tweede werk te beproeven."

Daarvoor dankte Versey zijn vriend, maar dat hij hem tevens te danken had voor zijn herwonnen geestkracht en werklust en zijn succes, dàt wist Versey niet en zou hij ook nooit weten, doch Berford voelde zich, ook zonder dien dank, in ruime mate beloond.

BOMMEN OP SLUIS. TWEE HUIZEN VERNIELD.

Door een vliegmachine van onbekende nationaliteit zijn er in den morgen van Dinsdag 2 October boven Sluis bommen geworpen. Ofschoon de materieele schade, zooals op de foto's is te zien, zeer groot is (twee huizen aan de Kapellestraat werden vernield), zijn er gelukkig geen menschenlevens te betreuren. Op onze foto links ziet men den commandant van Sluis, kapitein Lamour (x), en den heer Bertels, burgemeester van Sluis (xx).